

ματώνεται τώρα με βοριά, τώρα με σιρόκο, ύστερα με γρέο, με μπόρα, με πλημμύρα, για να τὰ ρίξη κάτω. Θα ντὰ τσουρουφλίση, θα ντὰ γονατίση, θα ντὰ ξεγυμνώση, μα δὲ θα ντὰ νικήση. Καὶ θα περάση κι ἄλλη μιὰ φορὰ νικημένος ἀπὸ πάνου τους.

Ἡ πιπεριά, ἡ μαλακιά κι ὁμορφοπράσινη νικήθηκε. Ἡ ἄμυαλη! Δὲν ἤξερε πὼς μόνο ἡ ὁμορφιά δὲν τὰ νικάει ὅλα.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

Ἦ εἴσεῖς ὅπου κλειστήκατε ἐκεῖ μέσα, ἀνοίξετέ μου,
Πόθοι, χαρὲς, παλμοί,
Στέκομαι ἀπ' ἔξω, ἀνθότοποι δὲ σὰς ξεχνῶ ποτέ μου,
Μυρώνετε μιὰν ὥρα ἐσπερινή,

Καμπάνα πού χτυπᾶς ἀργὰ κι ἀτὸ μακριὰ σ' ἀκούω,
Σκυμένος, σιωπηλός,
Τώρα τὸ συλλογίζομαι πόσο ἄδικα νὰ κρούω
Μιὰ θύρα πού τὴ σκεύρωσε ὁ καιρός...

2

Κ' ἐκεῖνη ἢ ποθητὴ στιγμή ποτέ, ποτέ δὲ φτάνει,
Ὅλο νύγιξω κι ὅλο μακριὰ,
Το ἄμάρντο πού μου πλεξῆς, ἀκάνθινο στεφάνι
Τὸ βλέπεις τώρα στὰ ἄσπρα μου μαλλιά.

Γελῆς; ὃ ἄς παίξει ἀπάνω μου σὰν ἥλιος τοῦ Γενάρη,
Τοῦ πλάνου χαμογέλιου σου τὸ φῶς,
Μιὰν ἀπριλιάτικη ὁμορφιά, μαγιάτικη μιὰ χάρη,
Μήδ' ὄνειρεύτη ὁ κρῶς μου οὐρανός.

3

Μπουμπούκι τὸ τριαντάφυλλο κι ὁ νέος πού τὸ προσφέρνει
Περίσσι αὐγενικός.
Μὲ πόση πίστη, κοίταξε, μπρὸς στὴν ὥραία του γέρνει,
Ποῦναι κ' ἐκεῖνη ἀνθός,

Ὅμως γιατί ἔτσι ἐπίμνα τὴν παλαιὴν εἰκόνα,
Νὰ στέκω νὰ θῶρῶ;
Μὴν εἶναι ἐκεῖνος πού ἔπεσεν ὁ πρῶτος στὸν ἀγῶνα,
Μὴν ὁ στερνὸς ἐγώ;

4

Στὴ δύση ἀπόψε λένθιμο σταμάτησες φεγγάρι,
Καὶ στὴν ἀνατολή
Ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπειπισμὸς νὰ πάρει,
Κι ὁ τάφος ὅση κλεί.

Μὰ τ' ἀγιασμένα ἐρείλια σὲ δέχονται, ἢ σκοτάδι,
Σὰ μιὰν αὐγὴ χρυσή,
Κ' ἐξοραῖς, πένθιμα φεγγάρι, ἀπόψε βράδι,
Τὴ δυστυχία ἐσύ,

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Εἶναι μακριὰς οἱ νύχτες στοὺς λαοὺς — βασταύνε πολλὰ χρόνια. Καὶ πολλὰ χρόνια χαίρουνται οἱ κουκουβάγιες καὶ τ' ἄλλα νυχτοπούλια...

Μὰ ἰδές!... Στὸν οὐρανὸ φεγγοβολαίει σὰ διαμάντι τὸ ἄστρο τῆς Αὐγῆς... Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει... καὶ τὰ πουλιά χαιρετᾶνε τὴν ἡμέρα μὲ χαρμόσυνα τραγούδια! — Ὁ ἥλιος ἔρχεται! —

Δέκα χρόνια τώρα λαμποκοπᾶ σὰν ἀστὲρι φωτερὸ — ὁ «Νουμᾶς». Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει. Ἄς τραγουδήσουμε τραγούδια χαρᾶς — Ἐρχετ' ἡ Ἀλήθεια!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ

«Ὡ! μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός!»
Κ. ΠΑΛΑΜΑ (Γὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

— Σκιὲς μισοσβημένες χάνονται μὲς' στοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι. Σὰ νὰ περνοῦνε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πύλη σκυφτοὶ οἱ αἰῶνες.

— Τῆς νύχτας τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ κεντοῦνε χιονιοῦ νιφάδες, λευκὲς κατάλευκες. Σὰ νὰ πλέκουνε στεφάνι σὲ λείψανο κάποιου νεκροῦ.

— Τὰ φανάρια σὲ κάθε γωνιά, χύνουν τρεμουλιαστὰ τὸ φῶς τους, μὰ χλωμό, σὰν ἀγιοκέρια. Σὰ νὰ φωτίζουν ἕναν κόσμον πού πεθαίνει.

Ὁλόγυρά μου ἕνα στεφάνι μὲ κυκλώνει: Ὁ βοριάς, τὸ χιόνι, τὸ σκοτάδι, μόνοι συντρόφοι μου στὸ δρόμον πού τραβῶ.

Κάτω στὰ πόδια μόν τριζοβολοῦνε τὰ κρουσταλιασμένα νερά, πού μὲς' στὴν καρδιά μου χτυπάει ὁ ἀντίλαλός τους. Ἡ παγωνιά ὅλα τᾶχει νεκρώσει: πλάση, ὁμορφιά. Θαρρῶ πὼς τὴ νοιώθω ἄγρια νᾶγγίζει τὴν ψυχὴ μου....

Κάποιος περνώντας μὲ ρωτᾷ:

« — Γιὰ ποῦ τραβᾶς ; »

« — Μὴν τᾶχα ξέρω ; Τ' ἀγριο φύσημα τοῦ βοριά καὶ τὸ σκοτάδι μὲ συνεπαίρνει. »

« — Καὶ ποῦ θὰ φτάσης ; »

« — Ὅλοτελα κι' αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα. »

« Στοιχάζομαι μονάχα, νὰ σταματήσω ; Ἐκεῖ πού

θά τελειώσουν οί αἰῶνες κι ὅπου τὸ χιόνι σταματᾷ πρὶν γίνει σάβανο νεκροῦ.

Ὅπου τελειώνει τὸ ψεύτικὸ φῶς καὶ χύνεται φῶς ἀληθινὸ κι ἀνέσπερο· φῶς ποὺ φωτίζει καινούργια ζωὴ μὲ νέους συντρόφους, καινούργιους φίλους, ἀλλοιώτικους ἀπὸ τοὺς παλιούς, ποὺ τὰ γλυκὰ τους λόγια σταλάζουνε στὴν ψυχὴ μου μῖσος κ' ἐχθρίση. Νὰ ζήσω θέλω σὲ κόσμῳ καινούργιο. Νέα θρησκεία νὰ πιστεύω. Καὶ νὰ λατρεύω δικό μου Θεό!

— Κι ὁ διαβάτης χάθηκε. Εἶτανε ἡ στερνὴ σκιά ἀπ' αὐτὲς μοῦ μισοσβηστά χανόντανε σποῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι· ὁ στερνὸς αἰῶνας ποὺ διάβαινε σκοπεῖς ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη.

Καὶ ξάφνω, σὰν τὰ λόγια μὲ τὸν πόθο μου νὰ πήρανε σάρκα, ξανοίγω μὲς στὸ βαθὺ τρισκόταδο : φῶς, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ φωτίζοντας. Ξανοίγω πῶς πολὺ καὶ βλέπω, ἀκόμα, καλύβι φτωχικό.

Κάτι μὲ τραβάει σ' αὐτό. Μὰ πόσο μακριά μου! Τίχα θὰ τὸ φτάσω;

— Μὰ ναί, τὸ θέλω! Καὶ νάμε, ζύγωσα.

Γιὰ φῶς, τώρα, ξανοίγω ἄστρο μεγάλο, γλυκοχάραγμα, αὐγὴ, φωτοπλημύρα, ἥλιο ποὺ δὲ βασιλεύει. Φύσημα ἑλαφρὸ τῆς αὔρας παιγνιδίζει καὶ ζεστασιὰ γλυκεῖα παντοῦ σκορπιέται. Ἐνα στεφάνι ἀπὸ ἡμερα στοιχειὰ δλόγυρα μὲ κυκλώνει· πόσο πῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Καὶ νοιώθω, ἡ ζεστασιὰ π' ἀγκάλιασε τὸ κορμὶ μου, νὰ λυώνη μέσα μου ὅλα τὰ παλιά, ποὺ ἡ παγωνιά τὰ εἶχε κρουσταλλιάσει. Καὶ νοιώθω, στὴν ἀδειανὴ θέση τῶν πεθαμένων ποὺ κηδεύτηκαν, κάτι καινούργιο νὰ γεννιέται! Κάτι πῶς δυνατὸ ἀπ' τὸ βοριά καὶ τὸ χιόνι, πῶς δυνατὸ ἀπ' ὅ,τι βαθεῖά μου εἶχε ζήσει.

Μὴν εἶμαι γὰρ τὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ μέσα μου ἀναψε καὶ καίει τὸ φῶς; Τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει καινούργιο κόσμῳ, ἀληθινὴ ζωὴ, ἀνθρώπους ἄλλους, νέους συντρόφους, δικούς μου φίλους;

• Ναί, καὶ καινούργιο βαθεῖά μου γεννιέται καὶ μέσα στὸ αἷμα μου ἀρροκυλάει μιὰ νέα πίστη.

ὦ! ναί μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός, αὐτός· ἡ Ἀγάπη.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Εἶτανε ὁ ἀγῶνας μας μεγάλος ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα γλυκὸ καὶ δοξασιμένο· μὰ ἐνῶ λέγαμε οἱ ἄλλοι πῶς ἡ Ἑλλάδα ἔχει μόνον παρελθόν, ἐμεῖς λέγαμε πῶς ἔχει μέλλον. Τέτοιοι ὁ πόλεμός μας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ,, ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE— XXXIII: ΜΕΘΑΤΕ! 楚楚楚楚楚楚楚楚

Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πάντα μεθημένος. Αὐτοῦ εἶναι ὅλα· εἶναι τὸ ζήτημα τὸ μόνον. Γιὰ νὰ μὴν αἰσιάνεστε τὸ βᾶρος τὸ φειχτὸ τοῦ Χρόνου, ποὺ σᾶς τσακίζει τοὺς ὄμους, καὶ σκύβετε στὴ γῆς, πρέπει νὰ μεθάτε ἀδιάνοχα.

Μὰ μὲ τί; Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ, — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Μὰ γὰ μεθάτε.

Κι ἂν καμιά φορὰ, στὰ σκαλοπάτια ἑνὸς παλατιοῦ, σ' ἑνὸς χαντακιοῦ τὴν πρσιναῖδα ἀπάνω, στὴ μαύρη μοναξιά τῆς κάμαρῆς σας, ξυπνήσετε, μισομεθημένοι, ἢ ξεμέθηστοι, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύμα, τᾶστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, ὅ,τι φεύγει, ὅ,τι στενάζει, ὅ,τι κυλά, ὅ,τι τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλάει, ρωτήστε τί ὥρα εἶναι· κι ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τᾶστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν· «Εἶναι ἡ ὥρα νὰ μεθήστε! Γιὰ νὰ μὴν εἰσαστε οἱ βασιανισμένοι σκλάβοι τοῦ Καιροῦ, μεθάτε· μεθάτε ἀδιάνοχα. Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.»

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΙΩΤΗ

Ἡ Φύση ἡ ἑλληνικὴ σὲ διέλεξεν
ἡ ἴδια νὰ γίνεις ἡ χαρὰ μας
καὶ σούδωκε τίς χάρες ὄλων μας,
δίχως τὰ σφάρματά μας.

Τοῦ ξαναγεννημοῦ μας στάθηκες
ἥρωας σεμνός. Σὰν καὶ νᾶχεις
ἀπὸ τὴ φρόνηση ἑνὸς Νέστορα,
μέσα στὸ κόρωμα τῆς μάχης,

εὐγενικός, πολυσυμπάθητος
ἐπρόδηκες χαμογελώντας,
μὲ πίστη γιὰ τὴ βέβαιη νίκη μας,
καὶ πάντοτε νικώντας.

Οἱ Ἱστορίες σου οἱ Νησιώτικες,
τοῦ γέρο-Δήμου σου οἱ Φυλλάδες,
κι ὅλα σου τὰ ἔργα — τοῦ πνευματικοῦ
τοῦ κήπου μας περιπλοκάδες.